

23.

Členství v církvi na základě vyznání víry

Jednou ze základních charakteristik Církve bratrské je členství, které je založeno na osobním vyznání Ježíše Krista jako Pána a Spasitele. Do Církve bratrské není možné se narodit, být přijat za zásluhy nebo z důvodů možné užitečnosti. Základním předpokladem je obrácení, charakterizované pokáním. Bible užívá pro tuto duchovní transformaci člověka různé výrazy, které zachycují jednotlivé aspekty tohoto Božího díla v životě člověka. Čteme o novém narození z Ducha svatého, oblečení Krista či o vytržení z moci temnosti a přenesení do království Syna Božího.

V důrazu na výlučné členství těch, kteří prožili milost pokání a obrácení od svých hříchů k Bohu, není nic sudičského ani elitářského. Jedná se jen o eklesiologické rozeznání toho, čím je *ekklesia* – církev. Z etymologie tohoto řeckého slova dovozujeme, že se jedná o společenství těch, kteří zaslechli Boží hlas, dali se povolát do společenství Božího lidu a vykročili na cestu za Kristem. Křty obrácených lidí, kteří dosvědčovali své nové duchovní narození pokáním a proměnou svého života můžeme sledovat ve Skutcích apoštolů, v epištolách, ve spisech církevních otců, ale také v některých útvarech pozdějšího vývoje církve. Velmi výrazným projevem tohoto eklesiologického modelu se v kontextu české reformace stala stará Jednota Českých bratří, která přijímala do svých řad pouze ty, kteří prošli periodou své duchovní proměny. Tento důraz vždy sílil v dobách různých duchovních probuzení.

Církev bratrská patří do skupiny tzv. svobodných církví. Je jedním ze zakládajících členů (1948) Mezinárodní federace svobodných evangelikálních církví (IFFEC). Také tyto sesterské církve přijímají za členy pouze ty, kteří prošli pokáním, duchovní proměnou s vyznávají svou víru ve Spasitele a Pána. Tuto proměnu či duchovní nové narození nelze nahradit konfirmací ani jinými lidskými nástroji.

Důraz na vyznavačské členství je vklad, který vnášet ho do ekumenického hnutí dnešní doby. Domníváme se, že vlivem společenských změn, sekularismu a dalších vlivů, institut státních církví patří v Evropě k minulosti. Rovněž koncept „lidové církve“ se ukazuje jako málo životaschopný (viz statistický vývoj těchto eklesiologických útvarů 1991 a 2001). Z našeho pochopení Písma svatého a z výše uvedených důvodů se domníváme, že eklesiologie vyznavačské církve je oprávněná a nosná a může nás sbližovat se všemi věřícími členy jiných církevních útvarů.

Vyjádření Rady Církve bratrské
otištěno v časopise Brána 6/2006, s. 9